

A foton szerkezete

Rohán János

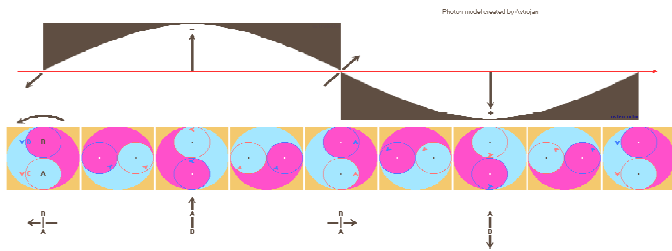
Szeged, HUNGARY

e-mail: janos@biochem.szote.u-szeged.hu

Feltételezve, hogy a foton nem elemi részecske és nem is hullám, a javasolt fotonmodell szerkezetéből leszámaztathatók a foton tulajdonságai. A modellben a foton négy elemi részecskéből épül fel: két különböző graviton részecskéből, A és B, valamint kétféle elektromos töltésrészecskéből, pozitív és negatív. Az ősi yin-yang szimbólum bár meglepő de úgy tűnik nagyon mély jelentésű, s a keleti kultúrákat meghatározó jelkép az anyagi világ működésének kulcsa [1].

1. Bevezetés

A foton részecskének szerkezete van amit akkor láthatunk ha egy megfelelő energiájú foton atommagnak ütközve elektronra és pozitronra hasad, következésképpen a foton rendelkezik a pozitív és a negatív elemi töltésgységgel. A yin-yang szimbólum segít megérteni a foton felépítését (1. ábra), valamint az elektron, proton és az atommag tórusz szerkezetét [2].

1. ábra A foton yin-yang modellje. A metszeteken az alkotó elemi részecskék elrendeződése látható amint a hullámhossz mentén váltokozva kialakítják a foton elektromos majd mágneses tulajdonságait

A foton önmaga nem hullám hanem egy összetett részecske. A foton hullámtulajdonsága az öt alkotó négy elemi részecske egymás körül végzett rotációjának és keringésének a következménye. Az egyenes vonalban haladó foton alkotórészeinek egymáshoz viszonyított helyzete okozza a foton egyszer elektromos majd negyed hullámhosszal később annak mágneses tulajdonságait és ezen tulajdonságok sinusosan változó hullám jellegű változásait.

2. A foton modell

Mindenekelőtt posztulálunk négy elemi részecskét amely minden anyagi természetű részecskét felépít az Univerzumban: két graviton részecske, **A** és **B**, valamint két elektromos töltésrészecske, **pozitív** és **negatív**.

Az elektronok (és az antiprotonok is) tartalmazzák a negatív elektromos töltésrészecskét és egy graviton A-t, a proton (és a pozitron is) tartalmazza a pozitív töltésrészecskét és egy graviton B-t. A hétköznapi értelemben vett antianyag nem létezik, mert az elektron és az antiproton ugyanaz az anyag, csupán frekvenciában/energiában különböznek egymástól. A pozitron és a proton szintén ugyanazon összetevőkből épül fel, kvarkok nem szükségesek a proton felépüléséhez. Gluonok sem. Az elektronokról már sikerült kimutatni, hogy kétféle alkotórészből épülnek fel és holonnak elnevezett részecske felel meg a negatív töltésnek, a spinon pedig a graviton A-nak [3].

Protonokról viszont mindeztidáig nem sikerült kimutatni, hogy három alkotórészből állnának, a kvark hipotézis nem több mint feltételezés. A kvark hipotézis azért is sántít mert 1/3 elemi elektromos töltésgységet tételez fel. Viszont az elektron **PONTOSAN** háromszor ekkora elektromos töltéssel rendelkezik annak ellenére, hogy nem kvarkok építik fel, tehát az elektronnak is legalább háromfelé oszthatónak kellene lennie. De csak kétféle osztható.

Neutronok sem léteznek, minden neutronnak tartott részecske egy páros, egy elektron tóruszban keringő proton tórusz. Ez a rendszer az atommagban stabil mert az elektron két szomszédos proton között kering, két proton tórusz vezeti meg a kb. háromszoros átmérőjű elektron tóruszt. Az ún. erős kölcsönhatás nem létezik, az atommagban a protonokat elektronok ragasztják össze. Azért látszik erős kölcsönhatásnak, mert a magelektronok szoros közelségben vannak az atommagot alkotó protonokkal, ellentétben az atom elektronhéjával ami ehhez képest "bolygónyi" távolságban helyezkedik el, gluonok feltételezésére nincs szükség. Az atommagból kilökött, szabad neutronok a stabilizáló vezetősín hiányában elbomlanak, az elektron tórusz "leesik" a protontóruszról, proton és elektron keletkezik. Soha nem is álltak másból, kvarkok nem léteznek.

Valójában a két különböző elektromos töltésrészecske az antianyag, egymás antipárja. Ilyen értelemben az elektron nem csak a pozitronnak, hanem a protonnak is antipárja de az elektron nem képes a protonnal fotonképződés közben kapcsolódni és szétsugárzódni a nagyságrendekkel különböző energiataralom következtében. Ha valamilyen trükkös folyamattal a proton energiáját az elektron szintjére lehetne csökkenteni akkor az elektron és a proton annihilációs folyamatban szétsugárzódna.

A csillagászok azért nem találják az antianyagot az Univerzumban, mert az a fajta antianyag amit keresnek nincs. A Világegyetemben megvan az anyag-antianyag szimmetria csak nekünk a proton nem tűnik az elektron antianyag párjának mert a proton tóruszban a töltések keringési frekvenciája sokkal nagyobb mint az elektrontóruszban keringő töltések frekvenciája és emiatt a két tórusz nem képes összekapcsolódni fotonná. Az összekapcsolódás csak akkor lehetséges ha a tóruszban keringő töltések frekvenciája azonos, mint az elektron és pozitron esetében, vagy a proton-antiproton páros találkozásakor.

A négy elemi részecskének tömege nincs, **a tömeg nem alapvető tulajdonsága az anyagnak**. A tömeg akkor ugrik elő amikor a foton ütközés közben megáll és kettéhasad miközben

egy elektron és egy pozitron tórusz alakul ki. A tóruszban fénysebességgel keringő elemi részecskék tehetetlensége okozza a tömeg illúzióját, Higgs részecskék nem szükségesek a tömeg kialakulásához. Nem a tömeg okozza a tehetetlenséget hanem a tehetetlenség okozza a tömeget!

A graviton egy kettős energiarészecske, amely két azonos tulajdonságú részecskéből, graviton A és graviton B részecskéből áll, amelyek csupán orientációban/forgásirányban és a spin előjelében különböznek egymástól. A különálló graviton A és a graviton B erősen görbült pályán mozog, míg a graviton párban a két részecske egymás kalimpáló mozgását pontosan kiegyenlíti, így a graviton párok abszolút egyenes vonalban terjednek. A fotonok szintén egyenes pályán terjednek, de nagy tömegek mellett elhaladva (pl. fekete lyuk) a pálya a DVAG gradiens hatására görbül (DVAG = Dark energy Vacuum energy Aether Gravity). **Nem a tér görbül**, mert tér fizikailag nem létezik. A tér matematikai konstrukció, nem anyag. Azt állítani, hogy a tér görbül annyit tesz mintha példának okáért azt állítanánk, hogy a logaritmusfüggvény görbül nagy tömegek hatására. A DVAG gradiens a Világegyetemet kitöltő gravitonsugárzás tömegek általi elnyelése miatt alakul ki, ez az elnyelés okozza a gravitáció jelenségét (nyomó gravitációt, természetesen).

A gravitonok sebessége sokkal nagyobb a fénysebességnél, becslésem szerint legalább 5 - 6 nagyságrenddel haladja meg a fénysebességet, de Milewsky az általa feltételezett szuperfény sebességét a fénysebesség 10 milliárdszorosának véli [4]. Ha egy graviton pár elektromos töltésrészecskéket köt meg, akkor foton keletkezik és a graviton pár sebessége fénysebességre **csökken**.

Kopeikin [5] próbálta meghatározni a gravitáció sebességét, de alapvető hibát követett el az okoskodásában amint a gravitáció sebességét fény segítségével próbálta megmérni. A helyzet ahhoz hasonlítható amikor a fény sebességét hang segítségével szeretnénk meghatározni és a fény sebességére minduntalan a hangsebesség jönne ki!

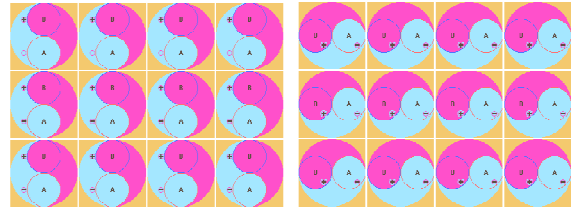
A foton felépítő graviton alkotórészek nagy mennyiségben állnak rendelkezésre, kitöltve az általunk belátható Világegyetemet és vélhetően az azon túli területeket is. A graviton energiarészecskék az elektromos töltésrészecskékkal kapcsolódva alakítják ki a foton és a részecskék egymáshoz viszonyított helyzete szabja meg a foton pillanatnyi tulajdonságait. Ha a keresztmetszeti képen jelölt négy részecske egyvonalban van, akkor két gravitonrészecske közrefogja az egyik töltésrészecskét, ezzel mintegy leárnyékolja azt. A rendszer ekkor a negatív elektromos töltés tulajdonságait mutatja (1. ábra 3. metszet, függőleges irányban, felfelé jelölve).

Negyed hullámhosszal későbbi metszeten a négy részecske négyszög alakban helyezkedik el. Ekkor a két elektromos töltés semlegesíti egymást és a két graviton mágneses tulajdonsága érvényesül (a metszeten vízszintes irányban).

Negyed hullámhosszal későbbi keresztmetszeti képen a részecskék ismét egy egyenesre esnek de a gravitonok a negatív elektromos töltést árnyékolják és a foton pozitív elektromos jelleget ölt (a 7. metszeten lefelé jelölve).

Újabb negyed hullámhossz megtétele után a részecskék ismét négyszög alakban állnak de a töltések a bal oldali sarkokra kerültek ahol egymást szintén semlegesítik. A foton a félhullámhosszal korábban mutatott mágneses jellegét ölti de ellenkező polaritással.

A modell alapján betekintheünk a lézerefény kialakulási mechanizmusába, s a kialakuló kristályszerű szerkezet magyarázatot ad a lézerefény különleges tulajdonságaira.

2. ábra A lézerefény javasolt kristályos szerkezete. A fotonok elektromos töltésükkel függőleges irányban kapcsolódnak egymáshoz (a) majd a fotonok egy szinkronizált negyed fordulata után a kapcsolódás vízszintes irányúvá válik (b) váltakozón stabilizálva a lézersugár kristályos szerkezetét

Lézerefény a fotonban meglévő elektromos töltések segítségével alakulhat ki (2. ábra) [1]. A töltések stabilizálják a szerkezetet mivel az ellentétes előjelű töltések **mindig** közelebb kerülnek egymáshoz mint az azonos töltésű szomszédok.

3. Összefoglalás

A foton yin-yang szerkezete értelmezi a lézerefény kialakulását, megmagyarázza miért monokromatikus és miért helyezkedik el az összes foton a lézersugárban koherensen, egymáshoz képest ugyanabban a fázisban [1]. Értelmezi továbbá:

1. egy mechanizmust, hogyan és miért változnak periodikusan a foton tranziens mágneses és elektrosztatikus tulajdonságai.
2. hogyan lehetséges a fénynek részecske és hullám tulajdonsága egyszerre.
3. hogyan keletkezhethet a "normál" anyag a foton kettéhasadásával.
4. a foton cirkuláris polarizációját.
5. megmagyarázza a fizikusok miért nem találnak kvarkot, gluonokat, Higgs bozonokat: azért mert ezek nem léteznek.
6. megmagyarázza a csillagászok miért nem találnak antianyag galaxisokat: azért mert ezek sem léteznek.

Az ősi yin-yang szimbólum segít megérteni az Univerzum felépítését és működését.

Irodalom

- [1] Rohán János, "A fény", <http://astrojan.zz.mu/foton.htm>.
- [2] Rohán János, "Az atommag szerkezete", <http://astrojan.zz.mu/atommag.htm>.
- [3] C. Kim, "First Direct Observations of Spinons and Holons", <http://www.lbl.gov/Science-Articles/Archive/ALS-spinons-holons.html>.
- [4] J. V. Milewsky, "Superlight, a Dynamic Aether, Explains Pushing Gravity and Inertia, and Says No Neutrinos, Gluons or Dark Matter", *Proceedings of the NPA 7*: 332-335 (Long Beach, CA, 2010).
- [5] S. M. Kopeikin, E. B. Fomalont, "Aberration and the Fundamental Speed of Gravity in the Jovian Deflection Experiment", *Found. Phys.* **36**: 1244-1285 (2006).